

לפיליס באהבה,

שמעתי עליך עוד לפני שנפגשנו. זה היה בתקופה בה עבדתי בגן רימון עם אחותך דוט.

לדוט תמיד היה יום טוב כאשר קיבלה מכתב ממך ועוד יותר משמחים היו ביקוריך לכפר-הנשיא, תמיד באביב. תמיד דאגת להביא דבר מה מיוחד בשביל רפי, גיורא, חניתה ועידית.

אני זוכרת גם כמה דוט שמחה כאשר החלטת להצטרף אלינו כאן בכפר-הנשיא - דוט יצאה לעזור לך לארוז את חפציה בניו יורק, והפכת לחלק מחברתנו, ב-1973.

פיליס, לי ולך קשר מיוחד במינו בגלל ארוע שהיה בחמישי בדצמבר 1973

היה זה חמישה שבועות אחרי מלחמת לום הכיפורים, ושוב נתבקשנו הורי ילדינו קטנים לישון במקלטים. הייתי בסוף הריוני וחשתי ברע. אסף היה בצבא, סדרתי עם אמהות אחרות לשמור על ילדי וחזרתי הביתה לישון. בשעות הקטנות של הלילה התעוררתי עם כאבים - שלא מיד זיהיתי כצירי לידה, אלא, חשבתי תחילה שזה בגלל המתח של התקופה לבסוף הבנתי שאני פשוט כורעת ללדה ושעתי קרבה. זחלתי על ברכי למקלט ושם למזלי מצאתי את אסף שחזר ברגע זה מהצבא. הוא רץ להזעיק את האחות שהסכימה לבוא - אך היתה חליבת קודם לצחצח שיניים ולשתות כוס תה...

אסף שב אלך - הייתי על סף היאוש, כי זה היה ענין של רגעים בלבד...

ופתאום נזכרנו שאת עבדת כמיילדת בבית-חולים צפת - ואולי עוד לא יצאת לדרך.

איזה מזל - הרכב מבית החולים איחר לבוא - ואת לא הססת לשניה, לרוץ בחזרה עם אסף כדי לעזור.

בזקת את המצב - ועם חיוך מלבב הודעת שנגמור הכל תוך רבע שעה. שוחחתי איתך בשקט והרגעת אותי בשעה שעטית את הכנורתיך - וזו היתה לידה נפלאה בטיפולה של מיילדת מיומנת שאכפת לה. להפתעתה נולדה בת - ולא בן - לשמחתי הרבה.

ואז הכנת את מעייניך אותי לנסיעה לצפת, לבית החולים...

פיליס - לעולם לא אשכח אותך.

פיליס לעולם אחגעגך אליך.